

Список використаних джерел:

1. Про іпотеку: закон України від 05.06.2003 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=898-15>.
2. Про іпотечне кредитування, операції з консолідованим іпотечним боргом та іпотечні сертифікати: закон України від 16.06.2003 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/979-15>.
3. Андрушків Т. Криза іпотечного кредитування в Україні та шляхи її подолання [Електронний ресурс] / Т. Андрушків // Українська наука: минуле сучасне, майбутнє. – 2011. – Вип. 16. – С. 3-9.

I.Podoprigora. Mortgage lending in ukraine: problems and prospects for development.

Summary

The preconditions of the development of mortgage lending in Ukraine are presented. The main problems and directions of development of mortgage lending in the modern economic conditions are determined.

Key words: *mortgage, mortgage lending, sources of mortgage financing, mortgage market.*

*Науковий керівник: Мельник О. І., канд. екон. наук,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна*

Пермякова В.В.

*Магістр 2 курс факультет менеджменту,
Миколаївський національний аграрний університет,
м.Миколаїв, Україна*

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ФІНАНСОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Досліджено напрями удосконалення системи фінансового регулювання економічного розвитку. Досліджено і обгрунтовано необхідність в удосконаленні теоретичних засад функціонування фінансової системи, поглибленні її економічної сутності, посиленні взаємозв'язку фінансового регулювання із суспільним розвитком.

Ключові слова: *економічний розвиток, фінансове регулювання, формування бюджету.*

В умовах трансформаційних перетворень, уповільнення темпів економічного зростання, посилення впливу чинників зовнішнього середовища на соціально-економічний розвиток країни важливим є підвищення дієвості фінансово-економічної політики. Одним з найважливіших інститутів сучасного розвитку є фінансова система, яка повинна адаптуватися до загальних макроекономічних коливань, залишаючись водночас інструментом регулювання економіки. Удосконалення теоретичних засад функціонування фінансової системи, поглиблення її економічної сутності, посилення взаємозв'язку фінансового регулювання із суспільним розвитком є необхідними сьогодні.

Нестабільний розвиток світової економіки посилює роль системи державного фінансового регулювання у забезпеченні макроекономічної стабілізації та створення відповідних умов для зростання економіки. Використовуючи інструменти фінансової політики, можна забезпечити згладжування циклічних коливань економіки. Це сприяє пристосуванню економіки до змін зовнішнього економічного середовища. Щодо надмірного

регуляторного впливу держави, слід зазначити, що він знижує темпи росту реального валового внутрішнього продукту в період розвитку.

За ринкових умов господарювання, власники несуть відповідальність за фінансові результати діяльності своїх підприємств і організацій. Але якщо держава зацікавлена в ефективній роботі суб'єктів, то при необхідності вона може надавати їм фінансову допомогу. Держава може впливати на розвиток економіки шляхом бюджетного фінансування загальнодержавних програм і через кредитування за рахунок коштів бюджету. Таким чином вона стимулює певні види діяльності відповідно до конкретної мети економічної політики та здійснює міжгалузевий перерозподіл фінансових ресурсів[1].

В умовах сьогодення модель економічного зростання країни повинна поєднувати інноваційні та соціальні фінансово-бюджетні складові, що забезпечить якісне функціонування системи державних фінансів. Необхідним є використання інструментів та важелів фінансової політики не тільки для досягнення короткострокової макроекономічної стабілізації, але й для створення сприятливих умов для забезпечення економічного розвитку на довгостроковій основі.

Для економічної структури держави особливе значення має банківська система. Через банківську систему країни можна здійснити монетарну політику уряду, здійснювати депозитні та кредитні засоби платежу, тимчасово вільних фінансових ресурсів можуть бути накопичені їхні трансферти до позики, рахунки та виплати підприємств та люди можуть бути реалізовані[5].

При формуванні бюджету за програмно-цільовим методом використовується програмна класифікація видатків. Вона передбачає розподіл бюджетних призначень головним розпорядникам бюджетних коштів за бюджетними програмами.

Планування видатків із застосуванням програмно-цільового методу передбачає розробку, аналіз і вибір програм на стадії стратегічного планування. У період формування бюджетного запиту і підготовки пропозицій до проекту бюджету, головний розпорядник коштів обґрунтовує включення відповідної програми на наступний бюджетний рік[3].

Бюджетна програма – це сукупність заходів, спрямованих на досягнення єдиної мети, завдань та очікуваного результату, визначення та реалізацію яких здійснює розпорядник бюджетних коштів відповідно до покладених на нього функцій [2].

Щоб розподілити податки за рівнями бюджетної системи, важливо запровадити середньострокове бюджетне планування на місцевому рівні, удосконалення системи результативних бюджетних показників відповідно до програмно-цільового методу формування видатків бюджету. При цьому головним є забезпечення подальшої децентралізації бюджетних повноважень, перш за все усфері надання бюджетних послуг, забезпечивши їх необхідним обсягом фінансових ресурсів.

Удосконалення потребує механізм формування державних цільових програм. Він сприяє підвищенню результативності програмно-цільового методу планування бюджету.

Запропонуємо деякі системні заходи з боку держави відносно упровадження державних цільових програм:

- досягнення стабільного економіко-політичного стану держави;
- захист національного товаровиробника, введення пільг відносно оподаткування підприємств, що здійснюють інвестиційну діяльність за певними видами діяльності та за фактом придбання сучасного науково місткого обладнання й технологій виробництва;
- сприяння просуванню унікальної вітчизняної інноваційної продукції за кордон на урядовому рівні та ін.[4].

Ефективність державних програм соціально-економічного розвитку залежить від динаміки фінансування відповідних програм, точності та дієвості методології середньострокового макроекономічного прогнозування та бюджетного планування. Щоб уникнути недовиконання запланованих показників фінансування програми, необхідно здійснювати оцінку її реалізації з урахуванням динаміки та ступеню досягнутих результатів.

Поєднуючи механізми державного регулювання та саморегулювання, необхідно включати наявність адекватної інституційної системи та відповідних інститутів. Пріоритетним є збільшення часових періодів фінансово-бюджетного прогнозування, яке використовується в сучасній політиці державного управління. Формування системи стратегічного фінансово-бюджетного прогнозування і планування сприяє визначенню довгострокових кількісно вимірюваних цілей, що дають характеристику очікуваному рівню розвитку економіки країни та передбачає аналіз можливих альтернативних сценаріїв розвитку.

Найголовнішими напрямками удосконалення фінансового регулювання є спрощення механізмів адміністрування податків та розширення співробітництва у сфері протидії податковим правопорушенням, посилення дії механізмів захисту прав власності та зниження частки державних видатків у ВВП, відновлення довіри дорепутації банків, підвищення корпоративної культури учасників фінансового ринку.

Список використаних джерел:

1. Зеленський А.В. Фінансове регулювання аграрного сектору економіки України: дис. к.е.н. – К., 2016. – 31 с.
2. Бюджетний кодекс України (від 8 липня 2010 р. № 2456-VI) (із змінами і доповненнями) // Голос України. – 2010. – № 143. – 4 серпня. / Офіційний сайт Верховної Ради України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/page>.
3. Шевчук І. Л. Бюджетна система/ Шевчук І. Л., Черепанова В.О., Ставерська Т.О. – Харків: ФОП Іванченко І. С., 2015. – 110 с.
4. Державне регулювання процесів економічного і соціального розвитку 1(52)/2016: зб. наук. праць. – Харків : Навч. кн., 2016. – 115 с.
5. Банківська система України: особливості діяльності сьогодні / А. В. Бурковська, Т. І. Лункіна // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2015. – № 3. – С. 3 – 9.

V. Permyakova. Directions for improvement of the financial system regulation of economic development. Summary

Directions of perfection of the system of financial regulation of economic development are investigated. The necessity to improve the theoretical principles of the functioning of the financial system, deepening its economic essence, and strengthening the relationship of financial regulation with social development are explored and substantiated.

Key words: economic development, financial regulation, budget formation.

*Науковий керівник: Бурковська А.В., канд. екон. наук,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна*

Трум О. Ю.

*Здобувач вищої освіти напрямку підготовки «Облік і аудит»,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна
elenatrum741@ukr.net*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Досліджено особливості розвитку банківської системи України на сучасному етапі. Визначено роль і місце банківської системи в становленні економіки країни та перспективи її розвитку.

Ключові слова: банківська система України, банк, економіка країни.

На сьогодні існує об'єктивна необхідність дослідження стану банківської системи України в розрізі її якісних показників та прогнозування стану економіки. Реформи, котрі відбулися в нашій країні та економіко-політичні труднощі призвели до скорочення кількості банківських установ та до значних змін у банківській системі. Дослідження перспектив розвитку банківського сектору є надзвичайно актуальним, адже стабільність та конкурентоспроможність банківської системи є важливим чинником успішного розвитку країни.

Дослідженням питання розвитку та сучасного стану банківської системи займалися такі вчені як Д. Дженлі [1], Ж.М. Довгань [2], В.І. Міщенко [3], Є.С. Осадчий [4], І.Б. Філонова [5] та інші. Аналіз діяльності банківської системи ґрунтується на дослідженні як кількісних, так і якісних показників, таких як активи, зобов'язання, рентабельність банків та рентабельність капіталу.

Звернемо увагу, що станом на 01.08.2018р. кількість діючих банків становила 82 установи, що на 94 установи менше, ніж в 2013 році. З цих 94 установ, котрі були закриті, лише 13 банків мали в статутному капіталі частку іноземного капіталу, решта – вітчизняні банківські установи [6].

Варто відмітити, що пріоритетними для дослідження сучасного стану банківської системи є якісні показники, котрі свідчать про спроможність банківської системи втамувати позикові потреби суспільства (табл.1). Як бачимо, станом на 01 серпня 2018 року, в порівнянні з базисним 2014 роком, значення всіх якісних показників збільшилось. Цікавим є те, що у 2017 році в порівнянні з 2014 роком, спостерігалось скорочення кількості активів на 21,8